

Биберонътъ бѣше вече пѣленъ и Милчо не плачеше. Лицата на майка му и татко му свѣтнаха отново отъ радостъ.

Майката започна да учи децата. И, чудно нѣщо, сега тия селски деца ѝ бѣха по-мили отколкото преди. Защото и нейниятъ Милчо бѣше като тѣхъ дете и скоро и той ще бжде ученикъ. Ще учи и играе той съ тия деца като съ свои братчета.

Началникътъ на малката гаричка вече не бѣше самъ. Той седѣше край люлката на детето си, гледаше го и му тананикаше пѣснички, ако бѣше будно то. А ако спѣше Милчо, татко му го гледаше съ свѣтнали отъ радостъ очи. Па поглеждаше често и часовника, дали е време да го храни.

Така растѣше Милчо въ бѣлата гаричка, като въ приказенъ дворецъ. Така изминаха три месеца.

Единъ день баща му пѣеше тихо една весела пѣсничка. Апаратътъ въ съседната стая зачука тревожно. Янковъ се обади. Съобщаваха отъ съседната гара, че скоро ще мине нѣкакъвъ извънреденъ влакъ. . .

Милчо, като видѣ, че е самъ заплака. А и време бѣше да го хранятъ. Татко му остави апарата да чука и скочи бързо, грабна биберона да го даде на чедото си. Но кой знае какъ,

биберонътъ се изплъзна изъ ржцетъ му, падна, счупи се и млѣкото се разлѣ. Бащата се хвана съ две ржце за главата.

Детето плачеше гладно, апаратътъ чукаше тревожно. Плачътъ на детето кжсаше сърдцето на бащата. И какъ да го остави да плаче, докато посрещне и изпрати влака?

Изведнажъ той видѣ презъ отворения прозорецъ козичката. Пасѣше тя вързана въ горичката.

Янковъ затича, отвърза козичката, заведе я въ кухнята, изми вимето ѝ съ сапунъ, заведе я при бебето, грабна го, подложи го подъ козичката и пѣхна едната ѝ цицка въ устата на детето. То се понамръщи, но бѣше гладно и засука лакомо-лакомо.